

Pál apostol cselekedetei

Pál és Thekla

(in: Az apostolok csodálatos cselekedetei, szerk. Adamik T., Telos, 1996., 79-89.)

1. Nemrég menekült el Antiochiából Pál apostol, és éppen Ikonion felé tartott, midőn az úton melléje szegődött Démas és Hermogenés, a kovács, ez a két képmutató, s mintha a javát akarnák, rimánkodva próbálták letéríteni őt a helyes útról. Pál azonban egyedül Krisztus jóságát tartotta szem előtt, és ahelyett, hogy rájuk támadt volna, nagy szeretettel fordult feléjük. Végül az Úr tanításai, meg amit a szeretett Mester születéséről és feltámadásáról mondott, megédesítette még az ő lelküket is, különösen amikor a csodás kinyilatkoztatásról beszélt, amit Krisztustól kapott.

2. Egy Onésiphoros nevű polgár pedig, alighogy tudomást szerzett arról, hogy az apostol Ikonionba érkezik, elébesített gyermekei, Simmias és Zénón, meg a felesége, Lektra társaságában, hogy házába hívja őt. Titus korábban részletesen lefestette neki Pál külsejét, Onésiphoros ugyanis még nem találkozott vele személyesen, csupán lélekben.

3. A Lystrába vezető királyi úton indult el Onésiphoros, aztán megállt, hogy fogadja Pált, s a Titus leírására gondolva vizsgálgatta a szembejövőket. Végül megpillantotta őt, amint feléje közeledett: alacsony termetű, gyér hajú, görbe lábú, jó erőben levő, összeérő szemöldökű, enyhén sasorrú, kegyelemtől sugárzó férfiú volt, akinek arca hol embert, hol angyalt sejtetett.

4. Pál is észrevette Onésiphorost, elmosolyodott, mire az megszólította:

– Üdvöz légy, áldott Istenünk szolgálja!

– Kegyelem neked és egész házadnépének! – válaszolt az apostol. Démas és Hermogenést elfogta az irigység, s az előbbi – még képmutatóbban, mint eddig – így szólt:

– Mi talán nem vagyunk az áldottéi, hogy nem üdvözölsz ilyen melegen bennünket?

Onésiphoros ezt felelte:

– Nem látom rajtatok az igazság gyümölcseit. De ha ti is közénk tartoztok, jöjjetek házámba, és pihenjete meg nálam!

5. Onésiphoros házában nagy örömmel fogadták az érkező Pált, majd térdet hajtva megtörték a kenyeret, és Isten igéjét hallgatták a mértékletességről és a feltámadásról. Az apostol így beszélt: “Boldogok a tisztaszívűek, mert megláthaják az Istent. Boldogok, akik megőrzik testük tisztaságát, mert ők Isten temploma lesznek. Boldogok a mértékletesek, mert hallani fogják Isten szavát. Boldogok, akik lemondanak enő a világról, mert Isten kedvét leli bennük. Boldogok, akiknek van ugyan feleségük, de úgy élnek, mintha nem lenne, mert ők Isten örökösei. Boldogok az istenfélők, mert ők Isten angyalai lesznek.

6. Boldogok, akik remegve hallgatják Isten Igéjét, mert megvigasztalják őket egykoron. Boldogok, akik megértik Jézus Krisztus bölcsességét, mert őket a Magasságbeli fiainak fogják hívni. Boldogok, akik híven őrzik a keresztséget, mert majd megpihennek az Atyánál és a Fiúnál. Boldogok, akik befogadják Jézus Krisztus gondolatait, mert ők majd a fényre jutnak. Boldogok, akik Isten szeretetéért elhagyják a világi szokásokat, mert az angyalok fölött fognak ítélni, és Isten jobbán fogják áldani őket. Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak, és nem kell meglátniuk az ítélet keserű napját. Boldogok, akiknek érintetlen a testük, mert Isten nagyon is kedvét

leli majd bennük, és elnyerik tisztaságuk jutalmát, mivel az Atya Igéje üdvösségükre lesz a Fiú eljövételének napján, s megpihennek mindörökkön örökké.”

7. Így beszélt tehát Pál a gyülekezet előtt Onésiphoros házában. Egy Thekla nevű szűz pedig, Theokleia leánya és egy Thamyris nevű férfi jegyese, letelepedett az övékkel szomszédos ház ablaka mellett, s éjjel-nappal csak azt hallgatta, hogyan szónokol az apostol a tisztaságról. El nem ment volna az ablaktól, annyira gyönyörködtették a szavai, sőt, egészen megnyerték őt a hitnek. Azt is látta, hogy sok asszony, illetve szűz keresi fel Pált: ő is vágyakozni kezdett hát arra, hogy az apostol színe elé járulhasson, s közlelről hallgathassa Krisztus igéjét. Hiszen testi valójában még nem látta az apostolt, csupán a szavait hallotta.

8. Sehogyan sem akart távozni az ablak mellől, úgyhogy anyja végül elküldetett Thamyrisért. Az jött is nagy vidáman, mert azt hitte, hogy már a menyegzőre vezetheti. Megkérdezte Theokleiatól:

– Hát hol van az én Theklám?

– Különös dolgot mondok neked, Thamyris – felelte Theokleia –, három nap és három éjjel már, hogy Thekla nem kel fel az ablak mellől, nem eszik, nem iszik, hanem feszült figyelemmel csüng ennek az idegen férfinak a szavain, mintha a boldogságról volna szó. Pedig az idegen család és ármányos tanításokat hirdet. Nem fér a fejembe, hogy ilyen tisztességes lányt hogyan tudott így összezavarni.

9. Thamyris, ez az ember egész Ikonion városát felbolygatja, de még a te Thekládat is. Minden nő és minden ifjú hozzá jár, és azt tanulják tőle, hogy állítólag egyetlen egy Istent kell tisztelni, és szűzi életet kell élni. S lám, még az én lányommat is rabul ejtette szavaival, különös vágyakozással és ijesztő szenvedéllyel csüng az ablakon, mint valami pók. Egészen a tanításának hatása alá került, szinte behálózta ezt a szüzet. De menj oda hozzá és beszélj vele, hiszen mégiscsak a te jegyessed!

10. Odament hát Thamyris a leányhoz, és mivel szerette őt, de meg is rémült elragadtatott arckifejezésétől, így szólította meg:

– Theklám, jegyese, miért ülsz így? Miféle rettenetes szenvedély ragadott magával? Fordulj Thamyrised felé és pironkodjál!

Hasonlóképpen anyja is hozzáfűzte:

– Lányom, miért ülsz így, magad elé meredve és szótlánul, mint aki esztét veszítette?

Végül könnyekre fakadtak, Thamyris a feleségét siratta, Theokleia a leányát, a szolgálók pedig az úrnőjüket; gyászba borult az egész ház. Thekla viszont még ezek után sem mozdult el az ablaktól; nem hallott ő már Pál szaván kívül semmit sem.

11. Thamyris felugrott, az utcára sietett, és Pál látogatóinak jövés-menését figyelte. Feltűnt neki két ember, akik hevesen vitatkoztak egymással. Megszólította őket:

– Férfiak, mondjátok, kik vagytok, és ki az ott bent veletek, aki téveszmékkel tölti meg az ifjak lelkét, és arra csábítja a szüzeket, hogy ne házasodjanak meg, hanem maradjanak szüzek? Ígérem, sok pénzt kaptok, ha beszéltek nekem róla. Befolyásos ember vagyok a városban.

12. Démas és Hermogenés így válaszolt:

– Nem tudjuk, hogy ki ez. Megfosztja az ifjakat a feleségtől, a szüzeket a férjtől, mert azt mondja: “Nem lesz számotokra feltámadás, ha nem maradtok tiszták. Ne mocskoljátok be testeteket, hanem őrizzétek meg tisztán!”

13. – Férfiak, gyertek a házamba és étkezzetek velem! – mondta erre Thamyris.

El is mentek a pompás lakomára, volt ott sok bor, a nagy gazdagságtól roskadozott az asztal. Thamyris bőven adott nekik inni, s – mivel szerette Theklát, és el akarta nyerni a

kezét – evés közben megkérdezte:

– Férfiak, ugyan mondjátok már el nekem, mit tanít az az ember, hogy én is tudjam! Mert erősen aggaszt, hogy Thekla annyira szereti ezt az idegent. A végén még meghíúsul a házasságom!

14. – Vezesd őt Kastelios kormányzó elé, mondván, hogy az új, keresztény tanításra térítgeti a tömeget, akkor biztosan kivégezteti, Thekla pedig a feleséged lesz. Mi pedig majd elmagyarázzuk neked, miféle feltámadásról beszél ez, mit jelent, hogy az már meg is valósult a gyermekeinkben, s hogy akkor támadunk fel, ha megismerjük az igaz Istent – felelték azok.

15. Thamyris tehát ezt tudta meg tőlük, és szíve teli lett féltékenységgel és haraggal. Hajnalban felkelt, és Onésiphoros házához ment tisztviselők, rendőrök és egy husángokkal felfegyverkezett népes csoport kíséretében. Bekiáltott Pálnak:

– Ikonion városának megrontója, aki jegyesemet is megbabonáztad, hogy ne akarjon már engem, gyerünk a kormányzóhoz, Kastelioshoz! Kísérőinek csapata pedig rázúgta:

– Vezesd el ezt a szemfényvesztőt! Megrontotta minden asszonyunkat! És a tömeg egyetértett ezzel.

16. A kormányzói emelvény előtt megállva Thamyris nagy hangon szónokolni kezdett:

– Proconsul, itt van ez az ember, nem tudjuk, honnan való, de nem engedi férjhez menni a lányokat. Adjon számot róla előtted, hogy merészel ilyesmit tanítani!

Démas és Hermogenés odasúgták Thamyrisnek:

– Mondd azt, hogy keresztény, mert így elveszejtheted őt.

A kormányzó azonban máris határozott; elővezettette Pált, és nekiszegezte a kérdést:

– Ki vagy te, és miféle tanítást hirdetsz? Ugye tudod, hogy nem kis dologgal vádolnak?

17. Pál felemelte a hangját, és ezt mondta:

– Ha a mai napon megkérdezik tőlem, mit tanítok, íme a válasz, proconsul.

Az élő Isten, a büntető Isten, a féltékeny Isten, az önmagának elégséges Isten, az emberek üdvözítésére vágyó Isten küldött engem, hogy kimentsem őket a pusztulásból és a tisztátalanságból, a gyönyörök hajszolásából és a halál torkából, hogy többé már ne vétkezzenek. Ezért küldte el Isten a gyermekét, s én az ő örömhírét hirdetem, azt tanítom, hogy az embereknek őbenne kell remélniük, mert egyedül ő az, akinek megesett a szíve a tévelygő világon, hogy az emberek ne kerüljenek többé ítélet alá, hanem legyen hitük, féljék az Istent, ismerjék meg az élet szentségét és szeressék az igazságot. Ha tehát én az Istentől kapott kinyilatkoztatás szerint tanítok, ugyan miért vétkezem, proconsul?

A kormányzó végighallgatta Pált, majd megparancsolta, hogy megbilincselve vessék börtönbe, mert majd hosszabban is ki akarja hallgatni, ha több ideje lesz.

18. Leszállt az éj. Thekla lecsatolta karkötőit, odaadta a kapusnak, kinyitatta vele a kaput, és elindult a börtön felé. A börtönőrnek adott egy ezüstitükröt, így aztán sikerült bejutnia Pálhoz. Elhelyezkedett a lábainál, és hallgatta az Isten csodáit. Pálban nyoma sem volt félelemnek, egész lényét az Istenben való bizakodás töltötte el, így aztán a lány hite is megerősödött, s gyengéden megcsókolta a bilincseket.

19. Közben övéi és Thamyris a már elveszettek hitt Thekla keresésére indultak, lázasan kutattak utána szerte az utcákon, míg végül a kapuőr egyik társától megtudták, hogy az éjjel kiment a kapun. Kikérdezték a kapuőrt, aki bevallotta, hogy az idegenhez ment a börtönbe. Az ő útmutatásait követve odasiettek, s csakugyan ott lelték Theklát, akit a szeretet kötelékei bilincseltek Pál mellé. Ekkor Thamyris és a többiek eltávoztak onnét, nagy tömeget csődítettek össze, és jelentést tettek a kormányzónak,

20. az pedig parancsba adta, hogy vezessék Pált az emelvénye elé. Thekla ott kesergett a börtönben, ahol a tanítást hallgatta, de a kormányzó parancsot adott, hogy őt is vezessék a bírói emelvényhez. És Thekla ujjongó örömmel ment oda. Amikor Pált ismét elővezették, a csöcselék még hangosabban ordította:

– Szemfényvesztő! El vele!

A kormányzó viszont szívesen hallgatta Pál szavait Krisztus szentséges tetteiről. Azután tanácskozást hívott össze, majd Theklát szólította, és feltette neki a kérdést:

– Miért nem mész feleségül Thamyrishez az ikonioni törvények szerint? Ő csak állt, és le nem vette a szemét Pálról. Semmit sem felelt. Akkor anyja, Theokleia közbekiáltott:

– Égettesd meg a törvénszegőt, égettesd meg ezt a fajtalan lányt a színház közepén, hogy minden nő elrettenjen, aki ennek a tanítását hallgatta!

21. A kormányzó hosszas vívódás után végül is megostoroztatta és kitiltotta a városból Pált, Theklát pedig máglyahalálra ítélte. Nyomban fel is állt, és a színházba indult. Az emberek is felkerekedtek, hogy megnézzék a kényszerű látványosságot. Thekla Pált kereste szemeivel, mint bárány a pásztort a pusztaságban. A tömegre tekintve egyszer csak megpillantotta az Urat, aki Pál alakjában ült ott. Ezt mondta magában: “Eljött Pál is, hogy megnézzen, mert azt gondolja, hogy nem lesz erőm kiállni ezt.” Feléje fordult, rászegelte a tekintetét, de az felemelkedett az égbe.

22. A szolgálak és a leányok már hozták is a fát és a szénát Thekla máglyájához. Mikor a ruháitól megfosztott Theklát behozták, a kormányzó könnyekre fakadt; megdöbbenette, micsoda erő van a lányban. Elrendezték a fahasábokat, végül a hóhérok felszólították Theklát, hogy lépjen fel a máglyára. Ő keresztet vetett, fellépett rá, azok pedig alulról meggyújtották a tüzet. A lángok hamarosan magasra csaptak, de őt még csak meg sem perzselték, mert megkönyörült rajta az Isten. Földrengést támasztott, ráadásul az eget egy esővel és jéggel teli felhő árnyékolta be, amely egész terhét ott zuhogtatta le, úgyhogy sokakat már-már a pusztulás szélére sodort, a tűz pedig kialudt, s Thekla megmenekült a haláltól.

23. Pál eközben Onésiphorossal, annak feleségével és gyermekeivel együtt az Ikonionból Daphné felé vezető út mentén, egy nyitott sírnál böjtölt Thekláért. Több nap telt már el így, végül a gyermekek megszólaltak:

– Éhesek vagyunk.

Csakhogy nem volt miből kenyeret venniük, mert Onésiphoros odahagyta a világ javait, és családotul Pál követője lett. Akkor az apostol levetette köpenyét, és odaadta az egyik gyermeknek, ezekkel a szavakkal:

– Menj, vegyél az árán néhány kenyeret!

Vásárlás közben a fiú megpillantotta a közelben Theklát. Megdöbbenve kérdezte tőle:

– Hát te hová mégy, Thekla?

ő pedig így válaszolt:

– Pált keresem, mert megmenekültem a lángok közül.

– Gyere, odavezetlek hozzá! – mondta a gyermek. – Miattad aggódik, már hat napja érted imádkozik és böjtöl.

24. Amikor odaért a sírhoz, Pál éppen térden állva imádkozott, a következő szavakkal:

– Krisztus Atyja, kérlek, ne gyulladjon meg a máglya Thekla alatt! Segítsd meg őt, hiszen a tiéd!

Erre Thekla, aki a háta mögött állt, felkiáltott:

– Atyánk, aki megalkottad az eget és a földet, szeretett fiad, Jézus Krisztus atyja, áldalak téged, amiért kimentettél a tűzből, hogy újra láthassam Pált!

Pál felemelkedett, s mikor megpillantotta őt, így szólt:

– Isten, aki ismered a szívünket, Urunk, Jézus Krisztus Atyja, áldalak téged, hogy ilyen gyorsan megtetted, amit kértem, és meghallgattál engem!

25. Nagy lett az öröm a sírnál, Pál is, Onésiphoros is, valamennyien boldogan ünnepeltek. Volt hozzá öt kenyérük, ezenkívül zöldségek, víz és só; így örvendeztek Krisztus csodái fölött. Végül Thekla Pálhoz fordult:

– Megnyiratkozom, és követni foglak téged, bárhová mégy.

– Erkölcstelen időket élünk, és te igen szép vagy. Hátha nagyobb megpróbáltatás ér, mint az előző volt? Hátha nem tartanál ki, hanem megfutamodnál? – felelte az apostol.

Thekla erre így szólt:

– Csak add nekem Krisztus jelét, és nem árthat nekem semmi!

– Légy állhatatos, meg fogod kapni a keresztséget – mondta neki Pál.

26. Ezután Onésiphorost családotul Ikonionba küldte, ő maga pedig Theklát maga mellé véve Antiochiába ment. Alighogy odaértek, megpillantotta a lányt egy Alexandros nevű szír főtisztviselő, és nyomban belészeretett. Pénzzel és ajándékokkal próbálta őt megszerezni Páltól, aki csupán ennyit mondott: .

– Nem tudom, ki az a nő, akiről beszélsz. Nem az enyém.

Erre Alexandros – hatalmának tudatában – a nyílt utcán kezdte ölelgetni Theklát. A lány szembeszegült vele, Pált kutatta szemeivel, s végül kiabálni kezdett:

– Ne erőszakoskodj egy idegen nővel, ne erőszakoskodj az Isten rabszolgájával! Az ikonioniak között előkelőnek számítok. Csakhogy nem akartam hozzámenni Thamyrishez, ezéli kiűztek a városból.

Azzal neki támadt Alexandrosnak, letépte a köpenyét, s fejről is lerántotta a koszorút, hogy megszégyenítsse.

27. Alexandros, aki szerette Theklát, de egyben restellte is a vele történeteket, a kormányzó elé vezette a lányt. Az beismerte a vádakat. Elítélték, mégpedig arra, hogy vadállatok elé vessék. A bírói emelvény közelében álló nők megdöbbenve kiáltottak:

– Gyalázatos ítélet! Becstelen ítélet!

Thekla csupán annyit kért a kormányzótól, hogy az ítélet végrehajtásáig is hadd maradjon tiszta. Egy Tryphaina nevű gazdag királynő vette addig magához, hogy egyúttal némi vigaszt is leljen benne, a lánya ugyanis csak nemrég halt meg.

28. Amikor aztán fölvonultatták a vadállatokat, Theklát egy vérszomjas nőtényoroszlán hátára kötözték. Tryphaina igyekezett a közelében maradni. A nőtényoroszlán azonban a rajta ülő Thekla lábait kezdte nyalogatni. Az emberek csak bámultak, mert a bűnét hirdető feliraton ez állt: “szentségtörés”. Az asszonyok és gyermekeik a házak ablakaiban újra kiabálni kezdtek:

– Istenünk, szentségtelen ítéletet hoztak ebben a városban!

A felvonulás után Tryphaina ismét hazavitte Theklát. Leánya, a halott Phalkonilla ugyanis megjelent álmában, és ezt mondta neki:

– Ez a magányos, idegen nő, Thekla lesz helyettem a lányod, hogy imádkozzon értem, és így átkerülhessek az igazak helyére.

29. Ezért aztán, amikor a felvonulás után újra hozzakerült a lány, részint mert gyászolta őt, amiért másnap a vadállatok elé fogják vetni, részint pedig mert ugyanolyan forrón szerette, mint leányát, Phalkonillát, ezt mondta neki:

– Második gyermekem, Thekla, imádkozz a leányoméért, hogy örökké éljen! Mert ezt láttam álmomban. Ő nem is habozott, hanem hangját felemelve nyomban így kezdett imádkozni:

– Istenem, a Magasságbeli fia, aki a mennyekben vagy, add meg neki akarata szerint, hogy leánya, Phalkonilla örökké éljen!

Ezek voltak tehát Thekla szavai. Tryphaina sírva gondolt rá, hogy egy hozzá fogható szépséget nemsokára a vadállatok elé vetnek.

30. Virradatkor jött is Alexandros – ő maga rendezte az ünnepséget –, hogy magával vigye a lányt.

– A kormányzó már vár, és a tömeg is türelmetlenkedik – mondta –, add ki az elítéltet, hogy elvezessem!

Tryphaina azonban kiabálni kezdett, úgyhogy Alexandros végül meghátrált.

– Másodszor gyászolom Phalkonillámat a házamban, és senki sem segíthet; sem gyermekem, hiszen ő halott, sem rokonom, mivelhogy özvegy vagyok. Leányomnak, az én Theklámnak Istene, te segíts most rajta!

31. A kormányzó eközben katonákat küldött, hogy elébe hurcolják Theklát, Tryphaina azonban nem tágitott mellőle, ő maga fogta meg Thekla kezét, hogy odavezesse, mondván:

– Leányomat, az én Phalkonillámat is elkísértem a sírjához. Téged, Thekla, a vadállatok elé vezetlek.

Thekla keserves sírásra fakadt, és az Úrhoz sóhajtozott:

– Uram, Istenem, akiben bízom, akiben oltalmazómra leltem, hisz egyszer már kimentettél a tűzből, add meg a jutalmat Tryphainának, amiért megszánta szolgálodat, és tisztán megőrzött engem!

32. A cirkuszban nagy hangzavar támadt, a vadállatok bömbölni kezdtek, a tömeg felmorajlott, egyesek azt kiabálták, hogy “Vezesd be a szentségtörőt”, az ott ülő nők viszont ezt:

– Pusztuljon az egész város e nagy igazságtalanság miatt! Mindannyiunkat végeztess ki, proconsul! Förtelmes látványosság, rút ítélet!

33. Theklát elszakították Tryphainától, levetkőztették, és egy ágyékkötőben belökték a küzdőtérre, majd oroszlánokat és medvéket uszítottak rá. A korábbról ismert vérszomjas nőtényoroszlán azonban odarohant hozzá, és lábai elé heveredett, mire a nők sikoltozni kezdtek. Ekkor egy medve rontott Theida felé. A nőtényoroszlán szembeszállt vele és széttépte. Azután egy embervadászatra betanított oroszlán tört ellene (ez az állat egyébként Alexandrosé volt). A nőtényoroszlán ezt is megtámadta, s a harc során halálra marták egymást. A nők még hangosabban jajveszékelték, mivel a lány egyetlen segítsége is elpusztult.

34. Akkor egyszerre több vadállatot eresztettek rá. Thekla csak állt, kezeit az ég felé tárva imádkozott. Az ima befejeztével megfordult, és megpillantva egy mély, vízzel teli gödröt, így kiáltott fel:

– Itt az alkalom, hogy bemerítkezzem!

Azzal belevetette magát, eszavakkal:

– Jézus Krisztus nevében megkeresztelkedem halálom előtt.

Ennek láttán a nők és a nézősereg sírva kiáltoztak:

– Ne vesd magad a vízbe!

S még a kormányzó is könnyekre fakadt, hogy ilyen szépség a fókák martaléka lesz. Thekla tehát Jézus Krisztus nevében beugrott a vízbe. Ekkor azonban mintha tüzes villám ragyogta volna be az eget; a fókák a látványtól halálra váltan merültek a felszínre, Theklát pedig tűzfelhő fonta körül, úgyhogy sem a vadállatok nem érhatték el, sem meztelensége nem volt többé látható.

35. Most még félelmetesebb vadállatokat eresztettek be hozzá. A nők jajveszékelésben törtek ki, aztán némelyikük ágakat kezdett behajigálni, mások pedig nárdust, fahéjat, amomumot és egyéb illatszereket, mígnem a Thekla ellen uszított vadállatok mind álomba merültek, és így nem tudtak ártani neki. Végül Alexandros azt mondta a kormányzónak:

– Van néhány egészen félelmetes bikám, ezek elé vessük a bűnöst! A kormányzó igen elszomorodott, de azért ráhagyta:

– Tégy úgy, ahogy jónak látod.

Theklát tehát a bikák lábai közé kötözték, majd izzó vasdarabokat helyeztek az ágyékukhoz, hogy az ezektől méginkább megbokrosodó állatok végezzenek a lánnyal. Csakugyan, a bikák tomboltak, de a perzselő lángok elemésztették a köteleket: Theklát mintha meg sem kötözték volna.

36. Eközben Tryphaina, aki az aréna szélén, a színház bejáratánál állt, a rettegetől eszméletét veszítette. A szolgálólányok már kiáltoztak is:

– Meghalt Tryphaina úrnőnk!

A kormányzó döbbenten fogadta a hírt, s az egész város megrémült. Alexandros a kormányzó lábai elé vetette magát, s így könyörgött:

– Irgalmazz nekem és a városnak! Bocsásd szabadon az elítéltet, nehogy az egész város együtt pusztuljon vele! Ha a Caesar tudomást szerez a történekről, nyomban elveszejtí a várost velünk együtt, merthogy Tryphaina királynő, aki a rokona volt, itt a színházban lelte halálát.

37. A kormányzó

tehát kihozatta Theklát a vadállatok közül, és megkérdezte tőle:

– Ki vagy te? És mi van benned, hogy a vadállatok közül egy sem képes hozzád férközni?

– Az élő Isten szolgálója vagyok – válaszolta –, s hogy mi van bennem? Hittem a Fiúban, akiben Isten kedvét lelte. Ő tette, hogy egy vadállat sem nyúlt hozzám. Mert egyedül Ő a mi végső menedékünk s az örök élet forrása, a szorongattatásban oltalmunk, a szenvedésben enyhülésünk, a reményvesztettségben támaszunk. Egyszóval, aki nem hisz Benne, az nem az életbe, hanem az örök halálba jut majd.

38. Ezek hallatára a kormányzó előhozatta a ruháit:

– Vedd fel a ruháidat! – mondta.

De a lány így válaszolt:

– Aki felöltöztetett engem, amikor a vadállatok között mezítelen voltam, az az ítélet napján az üdvösségbe öltöztet majd.

Azzal fogta a ruháit

és magára vette. A kormányzó pedig nyomban rendeletet tett közzé, a következő szöveggel: “Theklát, az Isten szolgálóját, ezt a jámbor nőt ezennel elbocsátom nektek.” Az asszonyok erre mind hangosan kiáltozni kezdtek, és egy szívvel dicsőítették az Istent:

– Egy az Isten, aki megmentette Theklát!

Hangjuk betöltötte az egész várost.

39. A jó hír hallatára Tryphaina nagy sokaság kíséretében Theklához futott, s e szavakkal ölelte át:

– Most már hiszem,

hogy a halottak feltámadnak! Most már hiszem, hogy gyermekem él! Menjünk, és egész vagyonomat rád iratom!

Thekla tehát hazament vele, nyolc napig házában pihent, és Isten igéjére tanította őt. Tryphaina megtért, vele a legtöbb szolgálója is: nagy volt az öröm a házban.

40. Thekla viszont egyre csak Pál után vágyakozott, s mindenfelé kerestette őt. Végül jelentették neki, hogy Myrában van. A lány maga mellé vett néhány ifjút és leányt, derekára újból övet csatolt, khitónjára felöltöt vett, s így, férfinak öltözve Myrába ment. Ott meg is találta Pált, aki éppen az Isten igéjét hirdette. Odalépett hozzá. Pál döbbenten nézte őt és kíséretét: arra gondolt, hogy Theklára megint újabb megpróbáltatás vár. Ő azonban kitalálta a gondolatát, s így szólt:

– Megkaptam a keresztséget, Pál! Aki segített téged az Evangélium hirdetésében, az nekem is segített, hogy bemerítkezhessem!

41. Akkor Pál kézen fogva Hermeios házába vezette őt, és végighallgatta mindazt, ami történt vele. És Pál eltelt csodálattal, a hallgatóság többi tagja pedig megerősödött hitében, s imáikba foglalták Tryphaina nevét. Végül Thekla felállt.

– Megyek Ikonionba – mondta Pálnak.

– Indulj, és tanítsd az Isten igéjét! – felelte Pál.

Tryphaina sok ruhaneműt és aranyat küldött ugyan neki, de ezeket Thekla mind otthagya Pálnak, hogy segíthessen koldusokon.

42. Ő maga Ikonion felé vette útját. Ott betért Onésiphoros házába, s a padlóra borult azon a helyen, ahol Pál ült, amikor az Isten igéit tanította. Sírva mondta:

– Istenem, aki ennek a háznak is Istene vagy, ahol számomra felragyogott a fény; Krisztus Jézus, Istennek fia, aki segítettél nekem a börtönben, segítettél a kormányzók előtt, segítettél a máglyán és segítettél a vadállatok között, Te vagy az Isten, és Tiéd a dicsőség mindörökké, ámen!

43. Thamyrüst már holtan találta, anyja viszont még élt. Magához hívta tehát, és megkérdezte tőle:

– Anyám, Theokleia, tudod-e hinni, hogy él az Úr a mennyekben? Mert ha kincsekre vágyol, általam ad majd ő neked, ha pedig gyermekedet kívánod, nézd, itt állok előtted!

Majd miután bizonyosságot tett ezekről, Seleukiába ment, ahol sokakat megvilágosított az Isten igéjével, végül pedig dicső halállal pihent el örökre.